

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

XX

sídlem XX

zastoupen advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2018, č. j. 53086/18/5000-10480-712342

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 12. 2018, č. j. 53086/18/5000-10480-712342, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) dospěl po provedené daňové kontrole k závěru, že žalobce se při zadávání veřejné zakázky na akci „Revitalizace Markvartického rybníka“ dopustil porušení rozpočtové kázně, protože při omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku náhodným výběrem losem porušil § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, došlo k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), a tedy k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.
2. Správce daně proto vydal dne 16. 8. 2017 platební výměr č. j. 113319/17/2600-31472-603620, kterým žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí ve výši 696 382 Kč; a platební výměr č. j. 1133201/17/2600-31472-603620, kterým žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 11 838 495 Kč. Tyto platební výměry potvrdil žalovaný rozhodnutími ze dne 27. 4. 2018, č. j. 19670/18/5000-10480-712342 a č. j. 19677/18/5000-10480-712342. Správní žaloby proti uvedeným rozhodnutím žalovaného jsou u zdejšího soudu vedeny pod sp. zn. 59 Af 19/2018 a 59 Af 20/2018 a dosud o nich nebylo rozhodnuto.
3. Po nabytí právní moci platebních výměrů na odvod za porušení rozpočtové kázně vydal správce daně dne 14. 5. 2018 platební výměr č. j. 859526/18/2600-31472-603620, kterým žalobci předsal penále ve výši 9 612 102 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu za období od 30. 11. 2013 do 30. 4. 2018; a platební výměr č. j. 859539/18/2600-31472-603620, kterým mu předsal penále ve výši 565 422 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí za období od 29. 11. 2013 do 30. 4. 2018.
4. Proti platebním výměrům na penále podal žalobce odvolání, tato odvolání žalovaný zamítnul a platební výměry potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 12. 2018, č. j. 53086/18/5000-10480-712342.
5. V odůvodnění označeného rozhodnutí žalovaný citoval relevantní ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech a na věc dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Konstatoval, že pro vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně byly naplněny podmínky § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, a to porušení rozpočtové kázně a prodlení s odvodem. Podle žalovaného předsal správce daně penále správně ke dni 30. 4. 2018, počátek období penalizace je den následující po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, kterým byla data úhrady jednotlivých faktur. Žalovaný odkázal na tabulku výpočtu penále na základě pravomocných platebních výměrů na odvod do státního rozpočtu. K námitce rozporu penále s dobrými mravy odkázal žalovaný na

rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 30 Af 123/2013-37, podle něhož nelze v takovém případě hovořit o rozporu s dobrými mravy. K námitce čtvrtého postihu za porušení rozpočtové kázně žalovaný popsal kompetence Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) a kompetence správce daně a poskytovatele dotace a uvedl, že řízení před ÚOHS má odlišný hmotněprávní i procesněprávní základ než daňové řízení před správcem daně, který odvod za porušení rozpočtové kázně ukládá podle zákona o rozpočtových pravidlech. Vyměření penále je zákonnou povinností správce daně vycházející z rozpočtových pravidel. Dále konstatoval,

že se nemůže zabývat námitkami proti vyměření odvodu, neboť předmětem přezkoumání jsou rozhodnutí, jimiž bylo vyměřeno penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Při takovém přezkumu žalovaný zkoumá, zda penále mělo být předepsáno, zda bylo předepsáno ve správné výši a za relevantní dobu. Žalovaný jako nedůvodný vyhodnotil požadavek žalobce, aby bylo řízení přerušeno do skončení řízení o správních žalobách proti rozhodnutím ve věci vyměření odvodu. Tato skutečnost nemá vliv na vydání napadených rozhodnutí, pro uložení penále byl splněn zákonný předpoklad. Podle žalovaného správce daně při vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně postupoval v souladu se zákonem o rozpočtových pravidlech, daňovým řádem i příslušnou judikaturou.

II. Žaloba

6. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný potvrdil platební výměry správce daně na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně.
7. Žalobce nesouhlasil s odvody ani s předepsaným penále. Namítal zejména, že nelze udělovat čtyři různé sankce za jedno totožné jednání, i kdyby bylo shledáno porušení rozpočtové kázně důvodným. Žalobce popsal, že za tvrzené porušení mu byla již udělena pokuta od ÚOHS, došlo ke korekci dotace, tedy nevyplacení její významné části, dále mu byl uložen odvod dotace, což je sankcí, a nakonec je po něm požadováno penále. Žalobce namítal, že za jediné jednání, které je stejným skutkem, jsou po něm požadována čtyři sankční plnění.
8. Podle žalobce by o penalizaci nemělo být rozhodnuto v případě, kdy se očekává rozhodnutí správního soudu ve věci samotných odvodů, tedy není najisto postaveno, zda vůbec může dojít k penalizaci.
9. Žalobce nesouhlasil s tím, že nebylo procesně rozhodnuto o jeho návrhu na přerušování řízení pro předběžnou otázku, který uplatnil v odvolání proti platebním výměrům.
10. Podle žalobce je výše penále neúměrná ve vztahu k předmětné částce, v rozporu s dobrými mravy a vysoce za hranicí lichvy.
11. Žalobce dále vznesl námitky proti rozhodnutí orgánů finanční správy ve věci vyměření odvodů. Ta jsou podle něj nepřezkoumatelná, nesprávná a nezákonná. K rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně nestačí pouhé důvodné pochybnosti. Žalobce dále rozvíjel argumenty, pro které má za to, že postupoval v souladu s § 61 tehdy účinného zákona o veřejných zakázkách, vyjadřoval se k procesu změny čísel uchazečů o losování. Uzavřel

tím,

že se nedopustil žádného porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel a nebylo mu možné vyměřit související odvod ani provést korekci dotace. Proto nebylo možné vyměřit ani penále.

12. Žalobce z těchto důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve velmi podrobně shrnul řízení ve věci uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně a okolnosti vydání platebních výměrů na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Zdůraznil, že penále bylo uloženo za porušení primární povinnosti, při vyměření penále nebyl žalovaný oprávněn uplatnit diskreční pravomoc ve prospěch žalobce. Neuhrazení odvodu za porušení rozpočtové kázně spojují rozpočtová pravidla s jediným možným následkem, a to s vydáním platebního výměru na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný citoval četnou judikaturu NSS, zdůraznil, že předpokladem vzniku penále je, že příjemce dotace, který porušil rozpočtovou kázeň, neprovedl odvod v den, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, přičemž povinnost platit penále vzniká přímo ze zákona a platební výměry o něm mají pouze deklaratorní charakter.
14. Žalovaný odmítl, že by v řízení, ve kterém byly platební výměry na penále vydány, mohly být uplatněny obecné principy správního trestání. Námitky týkající se správnosti stanoveného odvodu jsou pak pro věc irelevantní.
15. Dále se žalovaný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, věnoval otázce čtyřnásobného trestu za stejné jednání žalobce. Uvedl, že pokuta od ÚOHS byla uložena podle jiného hmotněprávního i procesního předpisu než odvod a penále za prodlení s odvodem. Neproplacení části dotace pak nespadá do sféry rozhodování státních orgánů, ale jde o rozhodnutí poskytovatele dotace.
16. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by byl povinen s vyměření penále vyčkat do doby rozhodnutí soudu o odvodu. Zopakoval, že platební výměr na penále je rozhodnutím deklaratorním, a není důvod, aby vyčkával s jeho vydáním. Žaloba proti rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně nemá odkladný účinek a žalobní námitka v tomto směru je nedůvodná. Daňový řád nezná institut přerušení řízení, advokátu, který žalobce zastupoval, by tato skutečnost měla být známa. K dané otázce se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný také odkázal na možnost podání žádosti o prominutí odvodu i penále do jednoho roku po nabytí právní moci rozhodnutí. Uzavřel tím, že vydání předmětných platebních výměrů a napadeného rozhodnutí bylo odůvodněno.
17. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl, náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Replika žalobce

18. V replice žalobce zopakoval, že jeho jednání při tzv. losování nemohlo představovat porušení podmínek poskytnutí dotace ani porušení uzavřené smlouvy a nespadá do kategorie porušení rozpočtové kázně. Odvod za porušení rozpočtové kázně neměl být vyměřen a nemělo tedy být vyměřeno ani penále. Žalobce setrval na stanovisku ohledně vícečetného trestání za totéž. Formalismus řízení o odvodu dotací a stanovení penále

spočívá mj. v tom, že správní žaloba nemá odkladný účinek. Žalobce byl stíhán za porušení povinnosti, kterou nestanovil zákon ani smlouva ani podmínky dotace, což podle žalobce představuje zásah státu do práva na „samostatnou samosprávnou úvahu samosprávy“. Žalobce na žalobě setrval, neboť penále bylo stanoveno nezákonně.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. Předmětem soudního přezkumu jsou platební výměry správce na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, který je potvrdil. V rámci tohoto přezkumu není soud oprávněn zabývat se námitkami, kterými žalobce brojí proti vyměření samotného odvodu za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí a Národního fondu. Rozsah soudního přezkumu platebního výměru na penále za prodlení s odvodem do státního rozpočtu je limitován. V takovém řízení se (k uplatněným žalobním námitkám) zjišťuje, zda existuje pravomocné rozhodnutí, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, zda je penále počítáno za každý den prodlení ode dne, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, konče dnem odvedením prostředků jeho platbou, zda je použita správná sazba penále a zda bylo penále stanoveno nejvýše do částky uloženého odvodu (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86, či ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Afs 128/2015-45, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Soud se proto v probíhajícím řízení nemůže zabývat námitkami žalobce týkajícími se jeho postupu při omezení počtu uchazečů losem a posouzením, zda došlo k porušení rozpočtové kázně stejně, jako tím, zda byl odvod uložen v zákonné výši. Ze shodných důvodů se soud nemůže vyjadřovat k postupu Ministerstva životního prostředí jako poskytovatele dotace při udělení korekce dle zákona o rozpočtových pravidlech.
21. Správce daně penále stanovil podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění do 19. 2. 2015. Podle uvedeného ustanovení platilo, že *za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b). Příjemce penále je stejný jako příjemce odvodu s výjimkou případů, kdy příjemcem odvodu je Národní fond. V těchto případech je příjemcem penále státní rozpočet [§ 6 odst. 1 písm. n)]. Penále, které v jednotlivých případech nepřesáhne 500 Kč, se nevyměří.*

22. Soud především odmítá argumentaci žalobce, že byl za totožné jednání potrestán čtyřmi různými sankcemi.
23. Ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se rozumí daní i odvod
za porušení rozpočtové kázně. Penále je ve vztahu k porušení rozpočtové kázně sekundárním nárokem, který je existenčně spjat s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně, má akcesorickou povahu. NSS již dříve v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 53/2013-33, bod 13, věc **XXX**, konstatoval, že „[p]enále je zákonem o rozpočtových pravidlech koncipováno jako nárok závislý na odvodu za porušení rozpočtové kázně, který stíhá příjemce dotace, jenž je v prodlení s provedením odvodu. Svým charakterem tedy jde o „úrok z prodlení“, který z povahy věci je vždy příslušenstvím hlavního nároku“ (shodně srov. např. rozsudky ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 As 221/2014-35, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 6 As 126/2014-44). Platební výměr na penále s prodlením odvodu má charakter deklaratorního rozhodnutí, povinnost platit penále vzniká přímo ze zákona a správce daně a žalovaný nejsou nadáni správním uvážením ohledně uložení penále a jeho výše (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011-82, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 53/2013-33). V posledně uvedeném rozsudku NSS rovněž konstatoval, že penále není sankcí v širším slova smyslu za porušení rozpočtové kázně, ale sankcí za neprovedení odvodu v zákonem stanovené lhůtě, „úrokem z prodlení“, jak již bylo zmíněno. Nelze tedy konstatovat, že by byl žalobce předpisem penále nepřipustně trestán za to samé jednání, za něž mu byl uložen odvod pro porušení rozpočtové kázně.
24. Posouzením, jedná-li se v případě penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně o věc správního trestání, se NSS zabýval též v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46. Dospěl k jednoznačnému závěru, že porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí v širším slova smyslu, přestože se běžně hovoří o jeho sankční povaze, a to s ohledem na cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, kterým je navrácení poskytnutých prostředků, jež žalobce obdržel z cizích zdrojů, do státního rozpočtu. Na věci odvodu za porušení rozpočtové kázně stejně jako na penále za prodlení s odvodem proto nelze aplikovat zásady správního trestání.
25. Pokuta, která byla žalobci uložena ÚOHS, byla uložena za kvalifikované porušení příslušných ustanovení zákona o veřejných zakázkách, dle zákona o veřejných zakázkách, ve správním řízení, které má jiná procesní pravidla. Ke kompetenci ÚOHS uložit správní sankci (sankci v užším slova smyslu) za správní delikt (dnes přestupek ve smyslu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) se žalovaný podrobně vyjádřil v bodech [26] a [27] napadeného rozhodnutí a soud se s jeho závěry, proti nimž žalobce ostatně žádné relevantní argumenty nevzněl, ztotožnil a plně na ně odkazuje.
26. Rovněž ke korekci dotace ze strany poskytovatele dotace se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil a soud s jeho závěry uvedenými v bodu [25] napadeného rozhodnutí souhlasí. Korekce dotace ve smyslu § 14e zákona o rozpočtových pravidlech se promítá do stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, touto problematikou, jak již soud vysvětlil shora, se v právě probíhajícím přezkumném řízení ve věci penále za prodlení s odvodem zabývat nemůže.

27. Lze tedy uzavřít tím, že v případě uložení odvodu, penále, sankce ze strany ÚOHS a korekce dotace ze strany poskytovatele se nejedná o čtyřnásobné potrestání žalobce za totéž protiprávní jednání.
28. Z akcesorické povahy penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně a z charakteru platebního výměru na penále jako deklaratorního rozhodnutí, jímž se předepisuje výše penále, které je povinen dlužník platit ze zákona, vyplývá, že správce daně, potažmo poté žalovaný, neměli důvod s předpisem penále otálet a vyčkávat, jak bude rozhodnuto o platebních výměrech ve spojení s rozhodnutími žalovaného ve věci odvodů za porušení rozpočtové kázně. Tyto pravomocné platební výměry jsou až do jejich případného zrušení nadány presumpcí zákonnosti a správnosti a orgány finanční správy jsou jimi vázány. Při vydání platebních výměrů a napadeného rozhodnutí ve věci penále byla vskutku rozhodná existence pravomocných platebních výměrů na odvod, jak žalovaný zdůraznil v bodu [30] napadeného rozhodnutí. Ani případné následné zrušení platebního výměru, kterým byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně (resp. rozhodnutí o odvolání proti němu), nemůže mít vliv na to, že k datu vydání platebních výměrů na penále a k datu vydání napadeného rozhodnutí zde existovalo pravomocné rozhodnutí pro vydání platebního výměru na penále za prodlení (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Afs 128/2015-45). Dojde-li ke zrušení rozhodnutí o odvodu (ať již v soudním přezkumném řízení či přezkumném řízení podle daňového řádu), je na místě obnovit řízení ve věci vyměřeného penále za prodlení s odvodem.
29. Procesní postup žalovaného, který o žalobcově návrhu na přerušení odvolacího řízení uplatněném v odvoláních proti platebním výměrům nerozhodl samostatně, ale s tímto požadavkem se vypořádal v bodu [30] odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce nijak na jeho procesních právech nezkrátil a nemohl vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný ve vyjádření k žalobě případně poukázal na skutečnost, že daňový řád ani možnost přerušit daňové řízení nezakotvuje.
30. Ve vztahu k výši penále žalobce nerozporoval správnost určení období prodlení, za něž mu bylo penále předepsáno, pouze v obecné rovině označil penále za rozporné s dobrými mravy, za hranicí lichvy, nikoli úměrné dlužné částce.
31. V tomto směru soud především odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 3204/15, bod 13, v němž se Ústavní soud zabýval otázkou ústavnosti penále předepisovaného do výše 100 % nařízeného odvodu dle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech a konstatoval, že právní úpravu nelze považovat za takovou, která by představovala nepřipustný zásah do vlastnických práv. Rovněž v nedávném rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018-42, se NSS zabýval ústavností právní úpravy penále (založeném na objektivní odpovědnosti) v zákoně o rozpočtových pravidlech, zejména s ohledem na okamžik počátku prodlení s odvodem (dříve odst. 7 ustanovení § 44a zákona o rozpočtových pravidlech), a dospěl k závěru, že stanovená právní úprava není v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neshledal ani protiústavnost v zákonem stanovené výši penále 1 promile z částky odvodu.

32. Soud tedy jen stručně uvádí, že žalobci stanovená výše penále není za hranicí lichvy, nelze hovořit o nemravném stanovení penále. Žalobce nijak nerozvádí, proč by penále ve výši

1 promile z částky odvodu (jež ani Ústavním soudem ani NSS nebyla shledána jako neústavní) byla neúměrná. Námitku neshledal soud opodstatněnou.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Soud vzhledem k shora uvedeným argumentům považuje napadené rozhodnutí žalovaného za zákonné, žalobu proto jako nedůvodnou zamítnul podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

34. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. říjen 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu